

Burmistrz
Miasta i Gminy
Margonin

Margonin, dnia 21.12.2016r.

FN.310.1.1.2016

BURMISTRZ
MIASTA I GMINY
MARGONIN

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Burmistrz Miasta i Gminy Margonin działając na podstawie art. 14 j § 1 w zw. z art. 14 c ustawy z dnia 29.08.1997 r.- Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 poz. 613 ze zm.) oraz art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12.01.1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 716 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku Podatnika: z dnia 30 września 2016r. (data wpływu 03.10.2016r.) o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości

- 1. uznaje za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy wskazane we wniosku,**
- 2. nie podziela części argumentów Wnioskodawcy wskazanych we wniosku.**

Uzasadnienie

W dniu 03.10.2016r. wpłynął do tutejszego Organu wniosek o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący opis zdarzenia przyszłego:

Wnioskodawca jest właścicielem elektrowni wiatrowych, w skład których wchodzi następujące obiekty:

1. fundamenty elektrowni wiatrowych, w których umiejscowione są przepusty kablowe i uziemienie;
2. wieże składające się z sekcji stalowych z wmontowaną drabiną z pionowym

systemem asekuracji;

i urządzenia:

3. wirniki zamontowane na wieżach, składające się z łopat, łożysk łopat, systemów zmiany kąta nachylenia łopat, cylindrów hydraulicznych i rozdzielaczy (tzw. wirniki z zespołem łopat);
4. układy przeniesienia napędu (momentu obrotowego) składające się z wału głównego wolnoobrotowego, przekładni, hamulca hydraulicznego i sprzęgła (tzw. zespół przeniesienia napędu);
5. generatory składające się z generatora asynchronicznego, wentylatorów (zewnątrznego i wewnętrznego obiegu chłodzenia), skrzynki zaciskowej, silników wentylatorów, pierścieni ślizgowych i szczotki (tzw. generator prądotwórczy);
6. układy sterowania: szafy sterujące, szafy przetworników – konwerterów, styczniki, zespoły przekaźników,
7. gondole składające się z ramy, ścianki tylnej, wjazdu technicznego, ścianek bocznych, systemu mocowań bezpieczeństwa, okna gondoli, lampy sygnalizacyjnej, anemometru, układu obrotu gondoli składających się z silników z przekładnią, hamulców hydraulicznych i pierścieni zębatach (tzw. zespół gondoli z mocowaniem i mechanizmem obrotu);
8. układy hydrauliczne składające się ze sprężarki, silnika, węzów hydraulicznych, bloków zaworowych, hydroakumulatorów i obrotowego systemu przeniesienia ciśnienia i sygnałów sterujących;
9. elektryczne szafy rozdzielcze poza układem sterowania w tym rozdzielnice, szafa mocy i szafa licznikowa;
10. transformatory,
11. podesty ruchome (windy) umiejscowione wewnątrz wieży;
12. kable przesyłowe i sterujące umiejscowione wewnątrz wieży;
13. wciągarki.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy wnioskodawca będzie obowiązany od dnia 1 stycznia 2017r. do zapłaty podatku od nieruchomości wyłącznie od następujących obiektów budowlanych stanowiących budowlę:

1. fundamentów elektrowni wiatrowych, w których umiejscowione są przepusty kablowe i uziemienie;
2. wież składających się z sekcji stalowych z wmontowaną drabiną z pionowym systemem asekuracji;

a w związku z tym, czy podstawą opodatkowania będzie wyłącznie wartość wyżej wymienionych budowli określona zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 Upiol?

Stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca będzie obowiązany od dnia 1 stycznia 2017r. do zapłaty podatku od nieruchomości wyłącznie od następujących obiektów budowlanych stanowiących budowlę:

1. fundamentów elektrowni wiatrowych, w których umiejscowione są przepusty kablowe i uziemienie;
2. wież składających się z sekcji stalowych z wmontowaną drabiną z pionowym systemem asekuracji;

a w związku z tym, podstawą opodatkowania będzie wyłącznie wartość wyżej wymienionych budowli określona zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 Upiol.

Na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 Upiol budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Na podstawie zaś art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego ilekroć w ustawie jest mowa o obiekcie budowlanym należy przez to rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Zgodnie zaś z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego budowla to każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przepis art. 9 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz.U.2016.961) wprowadził zmiany do art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego polegające na wykreśleniu zawartych w nawiasie wyrazów „elektrownie wiatrowe”, a w załączniku do Prawa budowlanego w kategorii XXIX (jako rodzaj budowli), obok wolno stojących kominów i masztów, dodano wyrazy: „elektrownie wiatrowe”. Powyższa zmiana nie

wpłynęła zdaniem Wnioskodawcy na dotychczasowe zasady opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości.

Po pierwsze zważywszy, że katalog urządzeń technicznych był dotychczas otwarty, to nowelizacja stanowi jedynie usunięcie jednego z wymienionych w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego przykładów, co nie powinno skutkować automatycznym zakwalifikowaniem elektrowni wiatrowych jako budowli, jeśli nie istnieją ku temu przesłanki wynikające z innych przepisów Prawa budowlanego. **Katalog części budowlanych urządzeń technicznych nadal jest otwarty, o czym świadczy pozostawienie w definicji „budowli” frazy „innych urządzeń”.**

Aktualne zatem pozostaje orzecznictwo wydane na tle poprzedniego stanu prawnego, w którym dla kwalifikacji urządzeń wchodzących w skład elektrowni wiatrowych **nie miało znaczenia wyliczenie urządzeń technicznych w katalogu zawartym w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego.** Przykładowo w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 grudnia 2011 r. (sygn. H FSK 1658/10) Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że:

„Mając na uwadze treść przytoczonych przepisów należy stwierdzić, iż elektrownie wiatrowe nie są budowlami w rozumieniu art. 1 a ust. 1 pkt 2 ustawy podatkowej w związku z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego. Po pierwsze, nie zostały one w sposób wyraźny wymienione w tym przepisie. Przepis ten do budowli zalicza bowiem lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze czy pomniki. Jak z powyższego wynika, elektrownie wiatrowe nie tylko nie są wymienione w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, lecz pozbawione są cech zbliżonych do budowli wymienionych w tym przepisie. W związku tym nie mogą być one uznane za budowle.

Po drugie, przepis art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego wskazuje, że urządzenie techniczne stanowi budowlę tylko wówczas, gdy jest urządzeniem wolno stojącym. Natomiast siłownia (elektrownia) wiatrowa jako całość nie stanowi budowli. Ustawodawca rozróżnia bowiem części budowlane urządzeń technicznych od samych urządzeń, uznając za budowlę jedynie pierwsze z nich.

Po trzecie, takie urządzenia, jak generator, rotor z gondolą, wirnik, generator, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa zdalnego sterowania, nie są częściami budowlanymi urządzeń technicznych elektrowni wiatrowych. Są odrębnymi pod względem technicznym częściami przedmiotów składających się na całość użytkową w zakresie urządzeń wytwórczych energii elektrycznej, a nie budowli. Urządzenia te bez uszczerbku dla budowli można wymieniać na inne, zamieniać, zmieniać ich parametry techniczne, wymontowywać i zastępować innymi urządzeniami prądotwórczymi bez zmiany całości użytkowej budowli, która pozostaje ta sama.

Po czwarte, elektrownia wiatrowa nie jest również urządzeniem budowlanym w rozumieniu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. W zakres pojęcia budowli nie wchodzi bowiem urządzenia

techniczne, które się w nim znajdują. Nie są one budowlą, gdyż nie są związane z obiektem budowlanym zapewniającym możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Nie można ich bowiem porównać do przyłączy, przejazdów, ogrodzenia lub innych urządzeń budowlanych wymienionych w tym przepisie. Nie są więc urządzeniami budowlanymi elementy techniczne służące bezpośrednio wytwarzaniu energii elektrycznej, takie jak zespoły wiatrowe, czyli generator (turbina), rotor z gondolą, wirnik, skrzynia biegów, a także komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna czy instalacja alarmowa zdalnego sterowania. Jak z powyższego wynika, elektrownie wiatrowe umieszczone na wieży lub maszcie, bądź stalowym słupie wspartym na fundamencie i powiązane z innymi częściami budowlanymi urządzeń technicznych oraz urządzeniami budowlanymi nie mają nic wspólnego z zapewnieniem możliwości użytkowania tego rodzaju budowli zgodnie z przeznaczeniem. W istocie to elektrownie wiatrowe są głównym urządzeniem, w którym dla prawidłowego funkcjonowania niezbędna jest odpowiednia konstrukcja wieży, masztu, słupa stalowego i innych obiektów budowlanych, a także części budowlanych urządzeń technicznych i urządzeń budowlanych. Wieża, maszt, czy słup stalowy jest jednym z elementów potrzebnych do wytwarzania energii elektrycznej za pomocą elektrowni wiatrowych i ich turbin, lecz podobnie jak inne budowle nie pełni w tym urządzeniu roli zasadniczej. Z tego też powodu pozostałe budowle stanowiące wyposażenie techniczne bądź technologiczne elektrowni, a więc będące w istocie rzeczy urządzeniami pomocniczymi w procesie wytwarzania energii elektrycznej nie można uznać za ich część składową. Do budowli nie należą zatem urządzenia służące wytwarzaniu energii elektrycznej. W związku z tym urządzenia techniczne służące bezpośrednio wytwarzaniu energii elektrycznej, takie jak generator (turbina), wirnik ze skrzydłami, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna, instalacja alarmowa zdalnego sterowania nie mogą być przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Dlatego podatkiem od nieruchomości nie podlegają elementy techniczne, o których mowa, służące bezpośrednio wytwarzaniu energii elektrycznej."

Po drugie trzeba zauważyć, że w dniu 28 czerwca 2015 r. wprowadzono w Prawie budowlanym **nową definicję obiektu budowlanego** (art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu, Dz.U. z 2015 r., poz. 774). Zgodnie z obowiązującą definicją - obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, **wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych**.

Po wprowadzeniu tej zmiany do celów kwalifikacji obiektu jako obiektu budowlanego podstawowe znaczenie ma ustalenie, czy obiekt ten został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. W konsekwencji więc, obiekt niewzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych nie będzie stanowił obiektu budowlanego w rozumieniu Prawa budowlanego (a zatem i budowli).

Szczegółowej analizy użytego w definicji pojęcia „wyrobów budowlanych” dokonał W. Morawski („Wpływ zmiany definicji obiektu budowlanego na zakres przedmiotowy podatku od

nieruchomości przypadkowa rewolucja?" PP z 2015 r., nr 6, str. 23-31). Autor ten zauważył, że aktualnie Prawo budowlane nie zawiera definicji wyrobów budowlanych. Wprawdzie w pierwotnym brzmieniu tej ustawy definicja wyrobów budowlanych zawarta była w art. 3 pkt 18 (był to wyrób, w rozumieniu przepisów o badaniach i certyfikacji, wytworzony w celu wbudowania, wmontowania, zainstalowania lub zastosowania w sposób trwały w obiekcie budowlanym). Po jego wielokrotnej nowelizacji, przepis ten uchylono z dniem 1 maja 2004 r. w art. 10 Prawa budowlanego stwierdzono ponadto, że „Wyroby wytworzone w celu zastosowania w obiekcie budowlanym w sposób trwały o właściwościach użytkowych umożliwiających prawidłowo zaprojektowanym i wykonanym obiektom budowlanym spełnienie podstawowych wymagań, można stosować przy wykonywaniu robót budowlanych wyłącznie, jeżeli wyroby te zostały wprowadzone do obrotu lub udostępnione na rynku krajowym zgodnie z przepisami odrębnymi, a w przypadku wyrobów budowlanych - również zgodnie z zamierzonym zastosowaniem.". Natomiast w art. 26 pkt 1 Prawa budowlanego wskazano, że: „Inspektor nadzoru inwestorskiego ma prawo: wydawać kierownikowi budowy lub kierownikowi robót polecenia, potwierdzone wpisem do dziennika budowy, dotyczące: usunięcia nieprawidłowości lub zagrożeń, wykonania prób lub badań, także wymagających odkrycia robót lub elementów zakrytych, przedstawienia ekspertyz dotyczących prowadzonych robót budowlanych oraz informacji i dokumentów potwierdzających zastosowanie przy wykonywaniu robót budowlanych wyrobów, zgodnie z art. 10, a także informacji i dokumentów potwierdzających dopuszczenie do stosowania urządzeń technicznych". W art. 20 ust. 1 pkt 3a Prawa budowlanego zostało z kolei zawarte wyraźne odesłanie do Ustawy o wyrobach budowlanych. Zgodnie z art. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz.U.2014.883) ilekroć w ustawie jest mowa o **wyrobie budowlanym** — należy przez to rozumieć wyrób budowlany, o którym mowa w art. 2 pkt 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EEG (Dz.U.UE.L.2011.88.5). Rozporządzenie to w art. 2 pkt 1 stwierdza, że: „Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje: wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych".

Zasadniczy przekaz definicji według W. Morawskiego jest taki, iż wyrobem budowlanym jest wszystko to, z czego można budować obiekty budowlane. Istotny jest też fakt, że wyrobem budowlanym może być tylko taki wyrób, **którego cechy wpływają na właściwości obiektu**. Musi to więc być — jak się zdaje — wyrób zasadniczy dla wytworzenia danego obiektu budowlanego, a nie np. element wyposażenia obiektu. **Dodatkowo musi to być wyrób, który będzie trwale „wbudowany”, a nie np. zamontowany na obiekcie budowlanym.**

Według W. Morawskiego nie można się oprzeć wrażeniu, że wyrobem budowlanym jest po prostu wszystko to, co potocznie uważamy za wyrób budowlany, a więc to, co służy do wytworzenia

obiektu budowlanego (w potocznym znaczeniu), czyli jego **wybudowania**. Chodzi tu nie tylko o wybudowanie jego ścian, fundamentu, dachu, ale także jego wykończenie, trwałe elementy wyposażenia, których nie da się w żaden sposób oderwać od całości obiektu (np. instalacje, podłogi, trwałe dekoracje, farba na ścianach itp.). Autor ten podnosi, że wyrób budowlany to — zgodnie z Rozporządzeniem Nr 305/2011 — taki wyrób, „*którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych*”. Wydaje się, że można tu zaprezentować racjonalne rozumowanie, iż obiektem budowlanym będą takie obiekty, w których wyroby budowlane **wysuwają się na pierwszy plan i wpływają na ich właściwości**.

Odnosząc powyższe uwagi do elektrowni wiatrowych będących własnością Wnioskodawcy, należałoby uznać, że tylko te ich części, jak fundament i wieża (pkt 1-2 wyliczenia w opisie stanu faktycznego) mogłyby spełnić definicję obiektu budowlanego wybudowanego z użyciem wyrobów budowlanych. Co się zaś tyczy „elementów technicznych” (tj. wirnika z zespołem łopat, zespołu przeniesienia napędu, generatora prądotwórczego, układu sterowania i zespołu gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu, pkt 3-7 wyliczenia w opisie stanu faktycznego) i pozostałych urządzeń wchodzących w skład elektrowni wiatrowej niestanowiących „elementów technicznych” (np. transformatorów i układów hydraulicznych, pkt 8-13 wyliczenia w opisie stanu faktycznego), to urządzenia te — **jako urządzenia o przeznaczeniu typowo technicznym i przemysłowym charakterze — nie są zbudowane z wyrobów budowlanych, nie mogą zatem stanowić obiektu budowlanego**.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że wraz z omawianą nowelizacją usunięto z definicji obiektu budowlanego pojęcie „instalacje i urządzenia techniczne stanowiące z budowlą całość techniczno-użytkową”. Zmiana ta ponad wszelką wątpliwość wyłącza z definicji budowli urządzenia przemysłowe powiązane w jakikolwiek sposób z budowlą (która wszak obecnie powinna być zbudowana z wyrobów budowlanych).

Po trzecie zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 Upiol podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości stanowi dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 - **wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego**. Elektrownia wiatrowa jako całość nie stanowi odrębnego środka trwałego, w stosunku do którego można by określić wartość będącą podstawą amortyzacji, a więc i podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości. W praktyce przyjmuje się, że jedna elektrownia wiatrowa (tzw. wiatrak) składa się zazwyczaj z dwóch środków trwałych: zespołu elektryczno-wiatrowego (turbiny) klasyfikowanego pod nr KŚT 346 („Zespoły prądotwórcze wiatrowe”) i amortyzowanego według stawki 7% oraz wieży z fundamentem klasyfikowanej pod nr KŚT 201 („Budowle na terenach elektrowni”) amortyzowanej według stawki 4,5%. Taki podział potwierdzają interpretacje podatkowe: Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 6

sierpnia 2015 r. nr IBPB-1-3/4510-194/15/IŻ, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi z 7 kwietnia 2015 r. nr IPTPB1/4511-4/15-6/MR, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 4 listopada 2014 r. nr IBPBI/2/423-828/14/KP, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 3 marca 2014 r. nr IBPBI/2/423-1574/13/MS, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 3 marca 2014 r. nr IBPBI/2/423-1573/13/MS, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 10 kwietnia 2013 r. nr IPPB3/423-66/13-2/MS, Interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z 7 sierpnia 2013 R. nr ILPB4/423-168/13-2/DS.

Podział ten koresponduje z podziałem tych obiektów dla celów Prawa budowlanego: wieża z fundamentem to budowla, a turbina to urządzenie techniczne zamontowane na tej budowli. W orzecznictwie sądów administracyjnych (tak: NSA w wyroku z dnia 2 grudnia 2011 r., sygn. II FSK 1658/10) przyjęto, że *„W istocie to elektrownie wiatrowe są głównym urządzeniem, w którym dla prawidłowego funkcjonowania niezbędna jest odpowiednia konstrukcja wieży, masztu, słupa stalowego i innych obiektów budowlanych, a także części budowlanych urządzeń technicznych i urządzeń budowlanych. Wieża, maszt, czy słup stalowy jest jednym z elementów potrzebnych do wytwarzania energii elektrycznej za pomocą elektrowni wiatrowych i ich turbin, lecz podobnie jak inne budowle nie pełni w tym urządzeniu roli zasadniczej”*.

Mając na względzie powyższe trzeba uznać, że również zasady klasyfikacji środków trwałych składających się na elektrownię wiatrową (ich części) stoją w sprzeczności z poglądem, że elektrownia wiatrowa jako całość podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Po czwarte, mając na względzie fakt, że budowlą jest elektrownia wiatrowa w takim zakresie, w jakim określa to Prawo budowlane, a więc ze wskazaniem jej fundamentu i wieży, można również wyjaśnić, dlaczego wprowadzono tak rozumianą elektrownię wiatrową do załącznika Prawa budowlanego w kategorii XXIX. Elektrownia wiatrowa przy uwzględnieniu jej fundamentu i wieży (bez „elementów technicznych” i pozostałych urządzeń) stanowi bowiem obiekt podobny do tych wymienionych w kategorii XXIX: kominów i masztów. Poza tym celem załącznika do Prawa budowlanego nie jest wskazanie obiektów, które stanowią budowle, lecz grupowanie obiektów, na których wybudowanie niezbędne jest pozwolenie. Służy zatem zupełnie innemu celom.

Mając na względzie wszystkie powyższe argumenty, należy zauważyć, że w dniu 16 lipca 2016 r. weszła w życie Ustawa o inwestycjach, która to Ustawa wprowadziła własną definicję elektrowni wiatrowych. Zgodnie z jej art. 2 pkt 1 elektrownia wiatrowa oznacza budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji, o której mowa w art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925). Z kolei na podstawie art. 2 pkt 2 Ustawy o inwestycjach uznano, że elementy techniczne to wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu.

Trzeba jednak podkreślić, że art. 2 Ustawy o inwestycjach przesądza jedynie o tym, że za „budowlę” można uznać elektrownię wiatrową jako całość dla celów Ustawy o inwestycjach,

która przykładowo w art. 4 ust. 1 określa sposób liczenia odległości elektrowni wiatrowych od domów i budynków mieszkalnych („dziesięciokrotność wysokości elektrowni wiatrowej mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli”). Nie oznacza to jednak, że elektrownia wiatrowa spełnia jako „całość” (wraz z „elementami technicznymi”) kryteria uznania jej za „budowlę” w rozumieniu przepisów Upiol.

Polskie prawo podatkowe kieruje się zasadą autonomii, która polega na tym, że na gruncie tego prawa do realizacji celów opodatkowania niektóre pojęcia i instytucje są uregulowane odmiennie od zawartych w przepisach innych dziedzin prawa, z których pojęcia te i instytucje się wywodzą, co oznacza, że nie jest dopuszczalne automatyczne odwołanie się do definicji zawartych w innych gałęziach prawa, jeśli nie wynika to wprost z przepisów prawa podatkowego.

W konsekwencji nie ma podstaw do twierdzenia, że źródłem definicji pojęcia „budowla” dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest regulacja nienależąca do systemu prawa podatkowego, zwłaszcza w sytuacji, gdy ustawa podatkowa zawiera definicję legalną budowli. Definicja ta może mieć tylko taką treść, która została jej nadana w ustawie podatkowej — w tym przypadku w Upiol. Upiol w odniesieniu do definicji budowli (a więc i zakresu opodatkowania) odsyła wyłącznie do przepisów prawa budowlanego. Na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 Upiol budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Ustawę o inwestycjach trudno zaliczyć wprost do regulacji ze sfery prawa budowlanego tym bardziej, że nie została wymieniona w art. 2 Prawa budowlanego, obok przepisów prawa geologicznego i górniczego, prawa wodnego, prawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami jako element tego systemu. Dodatkowo, przeciwko uznaniu Ustawy o inwestycjach za element systemu prawa budowlanego, przemawia chociażby treść cytowanego art. 2 pkt 1 tej ustawy, definiującego elektrownię wiatrową jako budowlę „w rozumieniu przepisów prawa budowlanego”, co logicznie eliminuje przepisy Ustawy o inwestycjach z pojęcia „przepisów prawa budowlanego”.

Mimo powyższego, warto jednak ustalić cel i znaczenie nowowprowadzonej regulacji, aby wyeliminować ewentualne wątpliwości co do braku wpływu tej regulacji na obowiązki w zakresie podatku od nieruchomości.

Istotne znaczenie w tym zakresie ma fakt wyodrębnienia w definicji zawartej w art. 2 Ustawy o inwestycjach „elementów technicznych”, ponieważ na podstawie art. 2 pkt 1 tej ustawy stanowią one część składową elektrowni wiatrowych, ta zaś jest budowlą „w rozumieniu prawa budowlanego”.

Należałoby zatem rozważyć, czy z regulacji tej wynika, że „elementy techniczne” (pkt 3-7 wyliczenia w opisie stanu faktycznego) jako takie mogą stanowić budowlę (lub element budowli) w rozumieniu Prawa budowlanego. W praktyce będzie to oznaczało konieczność przeanalizowania przepisów Prawa budowlanego w celu ustalenia, czy „elementy techniczne” stanowią „urządzenia”, czyli element wyłączony z definicji „obiektu budowlanego”, a więc tym samym „budowli”, czy też może są „instalacją”, o której mowa w przepisie art. 3 pkt 1 Prawa

budowlanego, podlegającą opodatkowaniu jako część obiektu budowlanego. Ponieważ katalog „elementów technicznych” zawarty w art. 2 pkt 2 jest zamknięty, poza powyższymi rozważaniami należy pozostawić inne, niewymienione w nim urządzenia wchodzące w skład elektrowni wiatrowych, stanowiące niewolnostojące urządzenia techniczne niewątpliwie niebędące budowlami ani „elementami technicznymi” w rozumieniu tego przepisu (pkt 8-13 wyliczenia w opisie stanu faktycznego). Z art. 3 Prawa budowlanego wynika, że przez „urządzenia instalacyjne” rozumieć należy między innymi urządzenia służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków. Zgodnie zaś z definicją zawartą w Słowniku języka polskiego PWN, „instalacja” to „*zespół przewodów i urządzeń doprowadzających elektryczność, gaz, wodę itp. do jakichś obiektów lub pomieszczeń*”. Tym samym językowe znaczenie wyrazu „instalacja” zbieżne jest z definicją ustawową „urządzeń instalacyjnych”, zawartą w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, i odbiega od definicji „elementów technicznych” zawartej w art. 2 Ustawy o inwestycjach (tak również: D. Więckowski, *Wiatrakowy zawrót głowy*, Rzeczpospolita, PCD 2016/6/16).

To pozwala na uznanie, że „elementy techniczne” nie będą stanowiły komponentu „obiektu budowlanego”, ani „budowli” w rozumieniu Prawa budowlanego. Nie będą mogły być zatem uznane za element „budowli” podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Oznacza to też, że elektrownię wiatrową jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości należałoby uważać za obiekt budowlany, składający się co najmniej z fundamentu i wieży, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, ale z wyłączeniem „elementów technicznych” w rozumieniu Ustawy o inwestycjach, jako niespełniających wymogów uznania ich za część obiektu budowlanego.

Kolejnych argumentów przeciwko uznaniu opodatkowania podatkiem od nieruchomości „elementów technicznych” dostarcza treść uzasadnienia projektu Ustawy o inwestycjach, w którym ustawodawca nie wskazuje, aby ustawa ta miała służyć celom podatkowym. W uzasadnieniu podnosi się, że celem regulacji jest wprowadzenie obowiązku szerszego stosowania przepisów Prawa budowlanego (m.in. dotyczących utrzymania obiektów budowlanych w należytym stanie technicznym) do części niebudowlanych elektrowni wiatrowych. Wynikiem takiej regulacji miała być np. możliwość uznania oderwania się łopaty (uznawanej przez organy nadzoru budowlanego za części niebudowlane elektrowni wiatrowej) za katastrofę budowlaną, a tym samym umożliwienie organom nadzoru budowlanego interwencji w takich sytuacjach.

Dodatkowo warto zauważyć, że w definicji budowli w Prawie budowlanym pozostawiono w nawiasie w art. 3 pkt. 3 pojęcie „elektrownie atomowe” jako urządzenia techniczne, których tylko części budowlane (a nie całość) podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Trudno za rozwiązanie systemowe uznać wykreślenie z przepisu tylko wyrazów „elektrownie wiatrowe”. Nie ma bowiem uzasadnienia dla zróżnicowania w traktowaniu dla celów podatku od nieruchomości elektrowni atomowych (których tylko części budowlane podlegałyby opodatkowaniu) i elektrowni wiatrowych (które miałyby podlegać opodatkowaniu jako całość).

Mając wszystkie powyższe argumenty na względzie, należy uznać, że Wnioskodawca nie

będzie obowiązany do zapłaty podatku od nieruchomości od następujących urządzeń:

1. wirników zamontowanych na wieżach, składających się z łopat, łożysk łopat, systemów zmiany kąta nachylenia łopat, cylindrów hydraulicznych i rozdzielaczy (tzw. wirniki z zespołem łopat);
2. układów przeniesienia napędu (momentu obrotowego) składających się z wału głównego wolnoobrotowego, przekładni, hamulca hydraulicznego i sprzęgła (tzw. zespół przeniesienia napędu);
3. generatorów składających się z generatora asynchronicznego, wentylatorów (zewnątrznego i wewnętrznego obiegu chłodzenia), skrzynki zaciskowej, silników wentylatorów; pierścieni ślizgowych i szczotki (tzw. generator prądotwórczy);
4. układów sterowania: szaf sterujących, szaf przetworników — konwerterów, styczników, zespołów przekaźników,
5. gondoli składających się z ramy, ścianki tylnej, wjazdu technicznego, ścianek bocznych, systemu mocowań bezpieczeństwa, okna gondoli, lampy sygnalizacyjnej, anemometru, układu obrotu gondoli składających się z silników z przekładnią, hamulców hydraulicznych i pierścieni zębatach (tzw. zespół gondoli z mocowaniem i mechanizmem obrotu);
6. układów hydraulicznych składających się ze sprężarki, silnika, węzów hydraulicznych, bloków zaworowych, hydroakumulatorów i obrotowego systemu przeniesienia ciśnienia i sygnałów sterujących;
7. elektrycznych szaf rozdzielczych poza układem sterowania w tym rozdzielnic, szaf mocy i szaf licznikowych;
8. transformatorów;
9. podestów ruchomych (wind) umiejscowionych wewnątrz wieży;
10. kabli przesyłowych i sterujących umiejscowionych wewnątrz wieży;
11. wciągarek

i wartość tych urządzeń nie będzie uwzględniona w postawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 3 Upiol.

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego:

Organ podatkowy w pełni popiera stanowisko wnioskodawcy wyrażone we wniosku, a związane z faktem, że wnioskodawca będzie zobowiązany od 2017 r. do zapłaty podatku od nieruchomości w zakresie kwalifikacji budowli wyłącznie od tej części elektrowni wiatrowej w jakiej wypełnia ona zakres normatywny obiektu budowlanego.

Mimo pozytywnego dla wnioskodawcy stanowiska, organ podatkowy nie podziela części argumentów, jakie stoją za stanowiskiem wnioskodawcy uznając je za bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia sprawy i opierające się o ocenny wymiar wprowadzonych regulacji. Rolą organu podatkowego nie jest dokonywanie oceny wprowadzonych rozwiązań a jedynie ich odpowiednie

stosowanie. Tym bardziej organ podatkowy nie czuje się ani władny ani uprawniony do oceny wprowadzonych regulacji w kontekście ich ewentualnej zgodności z konstytucją w szczególności z zasadą równości oraz zasadą zaufania do organów państwa. Tego typu oceny mogą wynikać wyłącznie z przepisów prawa, a organem uprawnionym do oceny zgodności ustaw z konstytucją jest wyłącznie Trybunał Konstytucyjny. Organ podatkowy pragnie podkreślić, że samorząd terytorialny uczestniczy w realizacji zadań publicznych, które wykonuje w oparciu o właściwe normy kompetencyjne. Organ wykonawczy samorządu na poziomie wspólnoty samorządowej jest jednocześnie organem podatkowym w zakresie podatków lokalnych. Stąd też posiada kompetencje do interpretowania przepisów prawa, z którego wynikają obowiązki podatkowe mające źródło w dochodach podatkowych stanowiących dochody własne jednostki. Nałożone na organ podatkowy obowiązki determinują jego zachowania w sferze udzielania wiążącej wykładni przepisów prawa podatkowego.

Obowiązkiem organu podatkowego, do którego skierowano wniosek jest dokonanie interpretacji przepisów prawa podatkowego wyłącznie w zakresie normatywnych przesłanek, jakie wiążą się z wnioskiem. Nie jest rolą tego organu dokonywanie oceny wprowadzonych regulacji przez ustawodawcę. Należy podkreślić, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym o ugruntowanej już na przestrzeni lat zasadzie podziału władz. Podstawowym wyznacznikiem tej zasady jest pełna separacja władzy ustawodawczej, sądowniczej i wykonawczej. W zakresie władzy ustawodawczej kompetentne organy kreują akt prawny zawierający normy generalne i abstrakcyjne. Akt ten przyjmowany jest w odpowiedniej procedurze, na którą składa się ciąg czynności konwencjonalnych, których ostatecznym rezultatem jest wprowadzenie do porządku prawnego ustawy. Zasada nieograniczoności normowania ustawy daje ustawodawcy silne narzędzie kreowania norm prawnych w dowolnych dziedzinach. W tym kontekście podkreślić należy, że ustawodawca może dokonywać zmian w obowiązującym porządku prawnym, w tym także w denotacji norm prawa podatkowego wprowadzając stosowne zmiany innymi ustawami, niekoniecznie zawierającymi normy prawa podatkowego. Być może takie zachowanie nie jest wyrazem najwyższej jakości tworzenia prawa, ale trudno odmówić mu przymiotu obowiązywania.

Także poza zainteresowaniem organu podatkowego pozostaje sprawa treści uzasadnienia wprowadzonych do porządku prawnego zmian. Incydentalnie należy wskazać, że uzasadnienie nie zawiera norm prawa i ma wyłącznie wymiar informacyjny i może służyć wyłącznie pomocniczo przy interpretacji danej normy prawnej i w żaden sposób nie może służyć wyciąganiu wniosków mających znaczenie prawne.

Ponadto organ podatkowy nie podziela stanowiska wnioskodawcy, co do znaczenia definicji wyrobów budowlanych i wniosków z tego faktu wynikających. W ocenie organu podatkowego kwestia ta w żaden sposób nie wiąże się z powstaniem obowiązku podatkowego i nie wpływa na rozszerzenie definicji legalnej budowli zamieszczonej w przepisach prawa budowlanego. Pojęcie wyrobów budowlanych służy innym celom, które dalekie są kwestiom podatkowym.

Organ podatkowy bardzo mocno pragnie wskazać na system norm prawnych, w tym norm

prawa podatkowego, które kształtują obowiązki podatkowe jednostek. Ten system jak żaden inny musi opierać się na normach prawnych, które nie mogą budzić wątpliwości, co do ich treści i zakresu. Muszą one być jednoznaczne, proste i bezsprzecznie kreować zachowania adresatów norm.

Obowiązki jako trzecia forma relacji organ – jednostka wskazane zostały w Konstytucji po wolnościach i prawach. Taki układ nieprzypadkowo wskazuje na system wartości jaki obowiązuje w danym państwie i przesądza o jego prawnym charakterze. Jednym z obowiązków o doniosłym znaczeniu jest przymus podatkowy. Obowiązki w tym zakresie muszą być nakładane wyłącznie w formie ustawy oraz odpowiednio wcześniej wprowadzane, tak aby można było poznać wprowadzone regulacje i się z nimi zaznajomić. Obowiązki podatkowe mające swój wyraz we właściwych normach muszą jednoznacznie wskazywać adresatów norm i dyspozycje normy. Jakiegokolwiek wątpliwości w tym zakresie rozstrzygane muszą być zawsze na korzyść tychże potencjalnych adresatów.

Przekładając powyższe na grunt niniejszego wniosku wskazać należy, że wprowadzone w ustawie z dnia 20 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. 2016.961) zmiany w zakresie definicji budowli są na tyle nieprecyzyjne i niejednoznaczne, że uniemożliwiają jednoznaczne ustalenie obowiązku podatkowego w oparciu o nową definicję budowli będącej elektrownią wiatrową, obejmującą znacznie szerszy katalog elementów budowlanych i urządzeń aniżeli definicja legalna budowli w jej brzmieniu sprzed wprowadzonych ustawą z dnia 20 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych zmian. Ugruntowaną nie tylko w przepisach ale i orzecznictwie definicją budowli odnoszącej się do elektrowni wiatrowej jest wieża, maszt oraz fundament. Nie jest nią natomiast generator, prądnica i inne urządzenia, które w oparciu o przepisy ustawy prawo budowlane nie stanowią budowli. Pomimo, iż nowa definicja budowli w zakresie elektrowni wiatrowych próbuje nadać kierunek, w którym instalacje stanowią element budowli, to jednak nie mają one wymiaru jednoznaczności, co do wprowadzonych rozwiązań. Natomiast zmiana w zakresie załącznika do ustawy prawo budowlane polegająca na wprowadzeniu do odpowiedniej kategorii obiektu budowlanego elektrowni wiatrowej, pozostaje bez wpływu na obowiązek podatkowy, gdyż załącznik służy zupełnie innym celom aniżeli regulacja spraw podatkowych. Załącznik ma wymiar techniczny i związany jest z rozgraniczeniem obiektów wymagających uzyskania pozwolenia na budowę oraz dokonania zgłoszenia. Ponadto daje się zauważyć wewnętrzną sprzeczność wprowadzonych zmian, które potęgują odczucie braku jednoznaczności i klarowności. Tylko normy prawne, które bez wątpliwości ustalają obowiązki podatkowe mogą rodzić skutki dla podatnika. Gdy powstaje jakakolwiek wątpliwość, do czasu ich rozwiązania przez ustawodawcę, nie może ona rodzić negatywnych konsekwencji dla podatnika.

Podatnik nie może być obciążany niekonsekwencją i brakiem jednoznacznych regulacji, szczególnie, gdy dotyczy to sfery obowiązków publicznoprawnych. W ocenie organu podatkowego dokonane ustawą z dnia 20 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych zmiany nie powodują zwiększenia obciążeń podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości, pod warunkiem, że wartość inwestycji w odniesieniu do kwalifikowanej definicji budowli nie uległa

zmianie na skutek innych okoliczności takich jak: ulepszenie, modernizacja, dodatkowe podpory itd. W innym wypadku wartość ta pozostaje na niezmiennym poziomie z uwzględnieniem odpowiedniego stosowania przepisów o rachunkowości.

Odnosząc się szczegółowo do przedstawionego stanu faktycznego należy wskazać, że ustawodawca w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych wprowadził definicję elektrowni wiatrowej, którą jest budowla w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składająca się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925). Natomiast elementami technicznymi są wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Tym samym logicznym wydaje się argument, że zamiarem ustawodawcy było uznanie za budowlę całej elektrowni wiatrowej zarówno jej części budowlanych, jak i części niebudowlanych. Jednakże wykładnia literalna przywołanych przepisów napotyka na wątpliwości, jakie rodzą się w związku ze znaczeniem pojęcia „elementy techniczne”. Z jednej strony elementy techniczne zdefiniowane w art. 2 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych stanowią „urządzenia”, czyli zgodnie z brzmieniem norm prawa budowlanego – element całkowicie wyłączony z definicji „objektu budowlanego”, a więc także budowli. Elementy techniczne mogą być także traktowane jako „instalacja”, o której mowa w treści przepisu art. 3 pkt 1 prawa budowlanego.

Analiza art. 3 prawa budowlanego wskazuje, że przez „urządzenia instalacyjne” rozumieć należy między innymi urządzenia, które służą oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków. Natomiast literalne brzmienie słowa instalacja oznacza zespół przewodów i urządzeń doprowadzających elektryczność, gaz, wodę itp. do jakichś obiektów lub pomieszczeń. Oznacza to, że językowe znaczenie słowa „instalacja” zbieżne jest z definicją ustawową „urządzeń instalacyjnych”, zawartą w art. 3 pkt 9 prawa budowlanego, i jest całkowicie odmienne od definicji „elementów technicznych” zawartej w art. 2 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Tym samym o ile w zakresie definicji „elektrowni wiatrowej” znajdują się, poza fundamentem i wieżą, również „elementy techniczne”, o tyle te elementy techniczne nie są instalacjami, o których mowa w treści art. 3 pkt 1 prawa budowlanego.

W rezultacie, jeśli nie stanowią one „instalacji”, nie mogą zostać zaliczone do komponentów „objektu budowlanego”, a tym samym również nie są komponentem „budowli”, która przecież jest „obiektem budowlanym”. To zaś oznacza, że nie mogą być uznane za element „budowli” podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Zgodnie z treścią art. 3 pkt 1 prawa budowlanego, „Ilekcroć w ustawie jest mowa o: obiekcie budowlanym – należy przez to rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych”. „Budowlą” zaś jest „każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury (...)”.

Tym samym za „budowlę” podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości

uznać należy elektrownię wiatrową jako obiekt budowlany składający się co najmniej z fundamentu i wieży, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, ale z wyłączeniem „elementów technicznych” w rozumieniu ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, czyli gondoli, wirnika, turbiny i innych podobnych elementów jako niespełniających warunków do uznania ich za komponent obiektu budowlanego z powodu nie wypełniania denotacji ustawowej pojęcia instalacji, o których mowa w ustawie prawo budowlane. Stąd też rozbieżności interpretacyjne, co do kwalifikacji budowlanej elementów technicznych, które mają inne znaczenie i skutki w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych a odmienne w ustawie prawo budowlane przesądza o konieczności uznania racji podatnika, iż wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika, gdyż brak jest precyzyjnej podstawy prawnej do nakładania ciężarów publicznoprawnych.

Niekwestionując prawa ustawodawcy do kształtowania norm prawnych w oparciu o kryteria ustalone przez tegoż ustawodawcę, wskazać należy, że wprowadzona konstrukcja prawna tworzy odrębną od definicji legalnej zawartej w ustawie Prawo budowlane, dodatkową definicję budowli będącej elektrownią wiatrową, wyłącznie na potrzeby ustawy w zakresie elektrowni wiatrowych. W ten sposób powstaje pewien dualizm prawny w zakresie traktowania budowli w systemie norm prawnych. Dodatkowo ustawa stanowiąca o ustroju podatków lokalnych wskazuje, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości w zakresie budowli podlegają obiekty budowlane, o których mowa w ustawie prawo budowlane. Obiektem budowlanym jest też budowla, a zgodnie z ustawą o podatkach i opłatach lokalnych podatkiem od nieruchomości podlegają między innymi budowle w rozumieniu ustawy Prawo budowlane.

Tym samym trudno jest uznać, aby zastosowany w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych system odesłań, poprzez kolejne odesłania mógł znaleźć odbicie w tak istotnej kwestii jak kreowanie obowiązku podatkowego w stosunku do jednostki, tym bardziej, że najistotniejsza sprawa jaką jest kwalifikacja elementów technicznych nie jest na gruncie prawa budowlanego i zmian wprowadzonych w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych jednolita.

Niniejsza interpretacja nie będzie wywoływać skutku prawnego (zostanie zmieniona, uchylona lub zostanie stwierdzone jej wygaśnięcie) w przypadku zmiany stanu prawnego, wydania orzeczeń sądów, interpretacji ogólnej, odmiennych od stanowiska opisanego we wniosku z dnia 30 września 2016r.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu podatkowego – w terminie 14 dni od dnia doręczenia interpretacji – do usunięcia

naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz.U.z 2012r. , poz. 270 z późn. zm.).

Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania, za pośrednictwem Burmistrza Miasta i Gminy Margonin (art. 53 § 1 i art. 54 § 1 cytowanej wyżej ustawy).

Zupoważnienia Burmistrza
Miasta i Gminy Margonin

Eulęasz Malczewski
Zastępcą Burmistrza